

48a expedició a les muntanyes d'Altai (Sibèria – Federació Russa)

Dates: 31 de juliol a 19 d'agost de 2010

Participants (13): Susana Álvarez, Meli Carrilero, Toni Coll, Lluís Díaz, Marcel Fortuny, Joan Gassol, Encarna Hidalgo, Pili Inostroza, Pere López, Dani Ros, Amèlia Salvat, Joan Sentís, Tatiana Stupina.

El massís d'Altai es troba al sud de Sibèria, fent frontera amb Kazakhstan, Xina i Mongòlia. La paraula Altai significa "daurat" i les muntanyes d'Altai van ser declarades per l'UNESCO patrimoni mundial al 1998. La república autònoma d'Altai està molt poc poblada, té 200.000 habitants en un territori com la meitat d'Espanya.

El dissabte 31 de juliol volem a migdia en 4 hores i mitja des de Barcelona a Moscou, on arribem amb 40 minuts de retard. Això i l'hora llarga que van trigar en donar-nos les maletes ens fa perdre l'enllaç a Barnaul, fet que ens obliga a pernoctar a la capital russa. La companyia Aeroflot s'encarrega de donar-nos de sopar i traslladar-nos a un hotel. Aquesta primera contrarietat, a més perdre un dia de caminar, tindrà més importància del què sembla. Toca avançar els rellotges 2 hores.

El diumenge 1 d'agost aprofitem el matí lliure per donar un primer volt per la capital russa. A mitja tarda estem de nou a l'aeroport de Shereméievo per agafar el vol que en poc més de 4 hores ens deixarà a Barnaul, ciutat de Sibèria on arribarem a les 6 del matí del dilluns dia 2 sense haver dormit gaire. Avancem 3 hores més el rellotge. Aquí ens espera Grigori, el nostre guia i la furgoneta que ens transportarà per terra fins Tyungur, la darrera població habitada, al peu de les muntanyes. Serà un llarg viatge de 12 hores (més de 700 km) primer per carreteres solitàries i després per pista de terra, creuant la frontera de la república d'Altai fins la vora del riu Katun, on hi ha la base d'excursions Visotnik, a uns 900 metres d'alçada. És l'hora de sopar quan ens instal·lem en una còmoda casa de fusta amb habitacions, llits i aigua calenta.

El dimarts dia 3 comencem a caminar. Les nostres bosses d'expedició aniran en 9 cavalls, que portaran, a més a més, tot el que necessitarem durant els propers nou dies les 18 persones que formem el grup: nosaltres 13, el guia, la cuinera i els tres homes que s'ocupen dels cavalls. L'itinerari segueix una pista en direcció sud-est que travessa una plana i passa a tocar unes cabanes al costat del riu Kucherla, que creuem per un insegur pont de troncs de fusta. Segueix una altre tram de planura herbada curulla de flors. Tot és ben verd i humit. Entrem al bosc i comencem la llarga pujada del Kuzuyak, un coll de 1.513 metres on parem a dinar. Els cavalls ens atrapen just a temps i Tània, la cuinera, obre llaunes i bosses per a fer un menjar lleuger: ou dur, formatge, pa integral, amanida. Llueix el sol i la temperatura és agradable. La baixada ens porta a la vall del riu Ak-kem, el creuem per un altre pont de fusta i remuntem els curs del Orotoj, un rierol a la vora del qual plantarem el primer campament. Hem caminat unes 7 hores a ritme tranquil. Hi ha un lloc amb pedres habilitat per fer foc i en un moment ja bull el té i més tard la sopa. Al capvespre la fresca ens obliga a abrigar-nos.

El dimecres 4 comença aviat. Abans de les 6 ja clareja, ens llevem a les 7 i esmorzem té i farinetes. La temperatura és de 5°. Recollim les tendes, deixem les bosses preparades pels cavalls i continuem el camí. Avui farem tot pujada, més de 1.000 metres de desnivell remuntant la vall del Orotoj entre bosc, de vegades enfangat. A migdia parem a dinar i poc després som a dalt de la carena, sempre entre bosc, la famosa taiga siberiana. Tenim les primeres vistes dels cim nevats del grup del Belukha, cap on anem. Flanquegem una vall d'alçada i arribem al costat del rierol Turkman, on hi ha previst dormir la segona nit. Fa gairebé 8 hores i mitja que varem sortir. Som a 2.000 metres d'alçada. Ens rentem com podem en les fredes aigües del rierol abans de que marxi el sol, en què ens reunim abrigats a sopar i fer petar la xerrada a la vora amable del foc.

El dijous 5 és un altre dia d'aproximació als cims nevats que veiem cada vegada més a prop. Anem per amples carenes sense arbres, cobertes d'herba fresca i multitud de flors en un brillant esclat del curt estiu d'aquestes latituds, cobertes de neu la major part de l'any. No es veu ningú tret d'algun grup de cavalls salvatges en aquestes soledats lluny de la civilització. Fem

alguna aturada a descansar, agafar aigua dels rierols i menjar. És mitja tarda, portem unes 8 hores, més o menys com cada dia, quan baixem per la vall del llac Kulduary on el guia sap els llocs adients per a acampar.

El divendres 6 també resulta ser un dia esplèndid de sol i cel clar, amb un fort contrast tèrmic entre el dia i la nit, com és normal en aquest clima continental extrem de Sibèria. Primer pugem un coll des d'on tenim una vista més propera dels cims i després saltem a la vall del riu Tekeliu, amb una llarga baixada que permet copsar els detalls, una enorme paret de pedra a l'esquerra i un seguit de cascades al riu, que visitarem després. Una vegada a la vora del riu, plantem el campament i anem abans de sopar a veure les cascades en una excursió d'un parell d'hores per un terreny moll i fangós.

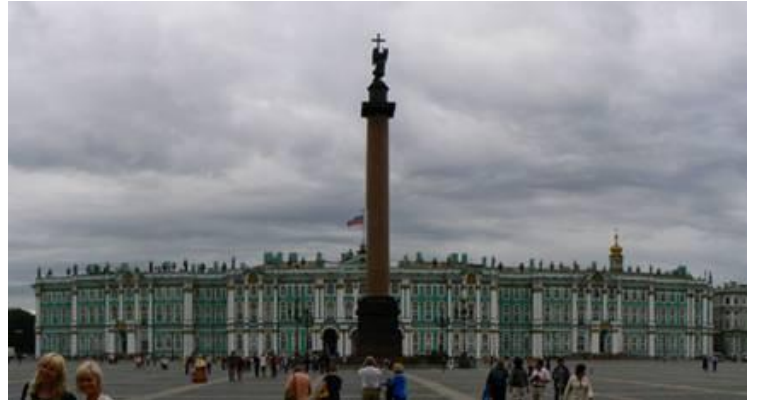
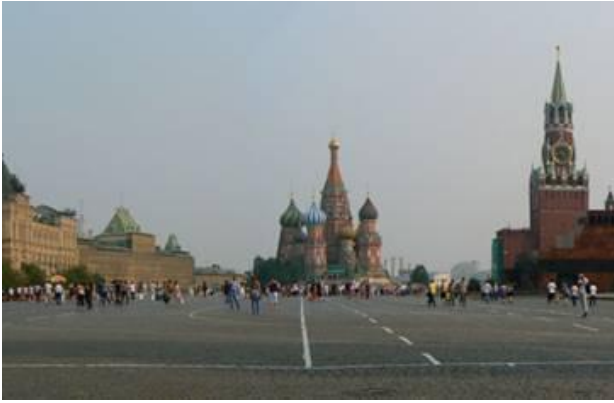
El cinquè dia de trek, el dissabte 7, comença amb una pujada de 600 metres de desnivell fins el coll Sarybel (2.200 m), on parem una llarga estona. Som en un balcó davant mateix de la carena de quatremils que venim buscant. El pic Beluhka, de 4.506 metres i els seus veïns que formen l'anomenada Corona d'Altai resplendeixen sota el sol. Som davant de les muntanyes més altes de Sibèria, frontereres amb Kazakhstan, Xina i Mongòlia, l'objectiu principal del nostre viatge. Ens ha costat 7000 km de avió, 700 de cotxe i 5 dies de caminar per arribar a aquest punt i la veritat és que l'esforç paga la pena. Ens fem de fer fotos mentre baixem per la vall en direcció al llac Ak-kem, que recull les aigües de la gelera principal. El creuem amb un petit bot inestable i en mitja hora som al campament Ak-kem, format per tres cabanes de fusta i unes quantes tendes de campanya. Sense electra ni serveis, almenys aquí podem gaudir d'una sauna molt primària i d'un sopar asseguts a taula.

El diumenge 8 fem una sortida lleugera a la vall de Yarlu, d'una gran bellesa mineral per la coloració de les parets i famosa per la espiritualitat que alguns hi veuen, tornem a dormir a Ak-kem. El dilluns 9 visitem la vall dels 7 llacs, indret a recer de la carena principal amb el pic Ak-kuyak i la seva espectacular glacera. Just quan tornem de nou al campament Ak-kem, comença a ploure. Han estat massa dies de sol i cel clar, el paisatge i la vegetació demostren que aquí hi plou sovint i així és. Tota la nit plourà a bots i barrals i quan al matí del dimarts 10 ens llevem, el guia ens diu que és millor no sortir. Casualment teníem previst iniciar la tornada a Visotnik pujant el coll de Karatyurek, de 3.060 m i baixar cap a la vall de Kucherla. Restem una altra nit a Ak-kem amb la sensació d'estar atrapats pel dia perdut a Moscou.

El dimecres 11 el temps continua igual sense deixar de ploure, però ja no podem perdre més dies, els avions no esperen. Les condicions han empitjorat, la temperatura ha baixat força y el guia diu que dalt tot està nevat i impracticable. Ens proposa una ruta alternativa, sortir per la vall del riu Ak-kem. No tenim més opció i així ho fem, serà una dura marxa de 31,5 km i 12 hores per un sender enfangat, relliscós i difícil, saltant rierols, esquivant trocs caiguts i tot sota la pluja. Serà una dura prova que podrem superar i avançada la tarda arribem al riu Katun, on una llanxa pneumàtica ens passa a l'altra banda i un camió descobert ens porta a Visotnik xops fins el moll de l'os. Un dia que recordarem molt anys.

La resta del viatge es pot resumir en la llarga tornada en furgoneta entre Visotnik i Barnaul, el vol a Moscou del divendres 13 i els agradables dies de turisme, primer a la capital, emblemàtica i complexa i després a Sant Petersburg, preciosa ciutat plena de motius per a visitar a la vora del Bàltic. El dijous 19 volem de nou de tornada a casa.

